

[Hendriksen.]

jeg villigt — ogsaa er af stor samfundsmæssig Betydning. Hvis ærede Medlemmer nu imidlertid mener, at ogsaa jeg vil tale 1½ Time eller derover om Forslaget, saa maa jeg enten skuffe eller glæde, forhaabentlig glæde, ærede Medlemmer med en Meddelelse om, at det agter jeg ingenlunde; jeg er i Stand til at fatte mig i betydelig større Korthed. I øvrigt opfordrer Forholdene heller ikke i højere Grad til lange Taler i Betragtning af, at Forslaget — grundet paa Rigsdagens Hjemsendelse i Morgen — jo ikke kan ventes gennemført. Det er ikke langt fra, at en af mine Meningsfæller havde faaet Ret, da han for lidt siden drog en vis Sammenligning mellem Behandlingen af det foreliggende Forslag og saa tredje Del af Goethes „Faust“.

Naar vi fra konservativ Side staar som Medforslagsstillere til Ændringsforslaget, er Grunden naturligvis den, at vi mener, at det Ønske om at skabe et Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden, som jeg, hver Gang dette Lovforslag har været til Behandling, har gjort mig til Talsmand for, derved vil opfyldes paa en ganske anden og — set med vore Øjne — langt mere tilfredsstillende Maade end gennem det oprindelige Forslag, der ikke kunde accepteres af os af de Grunde, jeg allerede tidligere har gjort udførligt Rede for.

Det socialdemokratiske Mindretal argumenterer i sin meget vidtløftige og stærkt agitatorisk farvede Mindretalsbetænkning helt ved Siden af. Spalte op og Spalte ned citeres Udtalelser fra Erhvervsorganisationer, fra Arbejdsgiver- og Arbejderforeninger, der er Modstandere af Forslaget, men Argumentationen lider af den ikke uvæsentlige Fejl, at den hviler paa et fuldstændig urigtigt Grundlag: alle de Citater, der er anført, har Henblik paa det oprindelige Lovforslag, som ogsaa jeg var en Modstander af, men de angaar slet ikke det ændrede Forslag. Underligt er det blot, forekommer det mig, at man ikke fra socialdemokratisk Side har benyttet Lejligheden til ogsaa at citere mine Udtalelser mod Lovforslaget, for det kunde man med akkurat lige saa megen Føje have gjort. Alle disse Citater rammer, som jeg før sagde, udelukkende det oprindelige Forslag, og det forekommer mig, at det er en meget mærkelig Fremgangsmaade, Mindretallet her har valgt, for ikke at bruge endnu stærkere Udtryk.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen omtalte den socialdemokratiske Frem-

gangsmaade i meget kraftfulde Udtryk og understregede bl. a., at de anførte Citater var delvis falske. Mig interesserer det ikke i fjerneste Grad, om Citaterne er falske eller rigtige, det har kun psykologisk Interesse, men — det indrømmer jeg — naturligvis har ogsaa den Side af Sagen en vis Betydning. For mig er det afgørende imidlertid, at ingen af Citaterne, absolut ingen af dem, har noget med det foreliggende Ændringsforslag at gøre, skønt ligeledes en Del af Pressen — ogsaa en Del af denne, der plejer at være os venligt sindet — aabenbart har faaet disse Citater galt i Halsen.

Som et Eksempel paa denne karakteristiske Fremgangsmaade, Socialdemokraterne har fundet det rigtigt at anvende, skal jeg nævne, at der i Mindretallets Betænkning bl. a. staar:

„Mindretallet kan ganske slutte sig til den Fordømmelse, som den danske Dommerforening og den faste Voldgiftsret har fremsat vedrørende § 2.“
Allerede det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen var inde paa den samme Sag; men jeg vil gerne understrege, at det er fuldkommen urigtigt, naar Mindretallet og den socialdemokratiske Ordfører — altsaa ogsaa Udvalgets Ordfører — har hævdet, at Dommerforeningen gaar imod § 2 i Forslaget. Dommerforeningen gaar tværtimod ind for § 2 i Lovforslaget, Dommerforeningen siger, at § 2 er, saaledes som Dommerforeningen ønsker, den skal være. Det, Dommerforeningen anførte i sin Skrivelse af 10. Marts 1927, der er aftrykt i Betænkningen som Underbilag 2 til Bilag I, var, at man stærkt gik imod den oprindelige § 2. Men den oprindelige § 2 eksisterer ikke mere, og det kan ikke nytte noget at argumentere mod Vejr møller.

I øvrigt vil jeg gerne om § 2 have Lov til at sige, at skønt Dommerforeningen saaledes ganske tiltræder Paragraffen, saaledes som den nu er formuleret, saa kunde jeg alligevel ønske en Bestemmelse indsat om, at de sagkyndige kun kunde tilkaldes efter en af Parternes Forlangende og efter de almindeligt gældende Regler for Syn og Skøn. Jeg henstiller derfor til den højtærede Handelsministers Overvejelse — selv om Ministeren ikke er til Stede, gaar jeg ud fra, at han læser Forhandlingerne —, om der ikke ved Sagens tredje Behandling — men det bliver aabenbart ikke i denne Samling — var nogen Grund til at stille et Ændringsforslag i saa Henseende. Jeg tror, Paragraffen vilde vinde en hel Del derved.

Der argumenteres i Betænkningen af